

ספירת הבינה

ספירת הבינה היא החלק הנקבי במוחנו, היא זו שקולטת את הרעיון מספירת החוכמה. הבינה מבחינה ומבררת את מחשבותיו של האדם תוך כדי זיכור וטיהור הדברים עד שהם מגיעים לידי הבשלה. אם החכמה קולטת את הרעיון הרי שהבינה מאפשרת להבין **"דבר מתוך דבר"**, קרי, לא רק שתפסתי את עצם העניין (בחכמה) אלא יש באפשרותי כבר לברר (בבינה) ולהעביר את המידע הלאה לעוד מישהו.

ובשפת הקבלה, החכמה והבינה מכונים **"אבא" ו"אמא"**, משום ששני הכוחות הללו בחיבורם וזיווגם יחד הם המביאים לתולדות של החלטות, רגשות ומעשים בפועל. ידוע מאמר חז"ל "שנתן הקב"ה בינה יתרה באשה יותר מבאיש", וכך אנו גם רואים למעשה שהאישה (בינה) מקבלת את הזרע מהגבר (חכמה) בוררת וקולטת את הטוב ביותר עבורם ומשלימה את הפעולה בהריון והולדה. לולא ה**"אמא"** (הבינה) לא היה ל**"אבא"** (חכמה) מה לעשות עם חלקו בלבד, הוא חייב שה**"אמא"** תמשיך לפתח את היצור.

במסכת נידה (דף לא') כתוב "שלשה שותפין יש באדם הקב"ה ואביו ואמו". כעת מתוך מאמר חז"ל נבקש להבין "דבר מתוך דבר", נבין את התהליך המופלא של בריאת האדם. הקב"ה שולח לגבר דרך המקיפים הבזק ליצירת הוולד, מובא בזוהר הקדוש, ש"טיפת הזרע מגיעה מן הראש", הבזק זה נקלט בספירת החכמה (אשר יצר את האדם **בחכמה** וברא בו נקבים נקבים וכו') ומתחיל את תהליך יצירת הזרע, לאחר מכן הזרע עובר אל האישה לקליטת הזרע ויצור הוולד.

הסתכלות האדם החכם והאדם הנבון

יש 2 דרכים עיקריות להתבונן במציאות. ה"דרך הראשונה" (נקראת "הדרך החיצונית") לומדת על המציאות תוך השוואת כל דבר לדברים אחרים ומוכרים, בדרך זו פועל האדם החכם הרוצה רק להבין ולהשקיט את מצפונו, גם את זה אני מכיר... גם את כבר הבנתי... וכו'. ה"דרך השנייה" (נקראת "הדרך הפנימית"), האדם הנבון מנסה לתפוס כל דבר ודבר לעומקו ומבקשת לרדת אל סוף מהותו הפנימי של העניין ובכך לדעת אותו – בסוד "והאדם ידע את חווה". כאשר האדם מניח לעצמו לשגות בדמיונות ולחיות בעולם של מחשבה סתמית ללא ביקורת אמיתית של השכל, הוא עלול להגיע למצב בו מציאות עולמו איננה נכונה! הוא מתרגל שלא לברר (ע"י הבינה) את האמת על עצמו ועל העולם וכך הוא נשאר תמיד באותו מעגל מדומיין שגוי ומוטעה. לכן השוואות בין ה"תורות"/"שיטות" השונות כביכול מגיעות במקור מ"הדרך הראשונה", החיצונית. אך אין לבלבל וחלילה להכניס את האמת האחת והיחידה, התורה הקדושה, אל תוך המשוואה כיוון שהאמת מקורה ב"דרך השנייה" שהיא הפנימיות.

השגת הבינה – השמחה האמיתית שבלב

כל עוד אין הבנה של העניין וירידה לסוף הדבר אין האדם יכול לשרות בשמחה אמיתית. השמחה היא מצב של "יש" – הבנתי את העניין, ועם ההבנה מתמלא הלב שמחה. ידוע הסיפור המפורסם על ה"יין ההונגרי", ולאחר שטעמת את היין ההונגרי (טעם האמת) אינך משווה אותו יותר לשום דבר אחר, כיוון שאתה יודע שכל היתר זה לא "יין הונגרי"... לכן מידת הבינה אחראית על הצד הרגשי של הלב. עכשיו, לאחר הבנת פנימיות המידה אפשר להבין את המשפט שאמר רבי נחמן מברסלב לחסידיו.. "אנחנו דומים כמו מי שמנגן והעולם מרקדים, ומי שאינו מבין ושומע את הניגון היא פליאה בעיניו: מה הם רצים אחריו ומה הם מרקדים? כך היא הפליאה אצל העולם: על מה אתם רצים אחריו?..."